

ние мислим, че за България съществуваше обективно възможността да запази при желание своя неутралитет дори до края на войната. Това, обаче, което изключваше един такъв неутралитет, не беше възможността да бъде България насилствено заставена да воюва, а историческите задачи, които ней предстояха да разрешава. А едва ли има българин, който искрено да е допускал, че правилното разрешение на тия исторически за България задачи можеше да бъде постигнато по пътя на неутралитета и, следователно, да е допускал запазването от страна на България на нейния неутралитет до края на Всеобщата война. Ние, прочее, считаме, че още с избухването на войната в Европа въпросът за намесата, по-раншна или по-късна, в нея на България беше решен.

Но кога България трябваше да излезе от своя неутралитет и към коя от воюващите страни тя трябваше да се присъедини? — За правилното разрешение на този въпрос беше необходимо да бъдат предварително разрешени други три въпроса: първо, какви бяха интересите, които България имаше да преследва в тази война, т. е. кои бяха историческите задачи, към разрешението на които тя трябваше да насочи своите усилия; второ, с политиката на коя от воюващите страни тия нейни интереси повече съпадаха, и трето, на чия страна бе по-големият шанс за победа? В същност, този, последният въпрос беше най-важният, защото никога в разгара на една война на живот и на смърт между най-великите държави на Европа един малък народ, като нашия, не би извършил съзнателно безумието да тръгне с онази от воюващите страни, която няма шанс да победи, или дори чийто шанс за победа е по-малък. Разбира се, че при разрешението на този въпрос би следвало да бъдат взети в съоб-